

Mál nr. 248/2010

M

og

vátryggingafélagið X v/ sjúklingatryggingar og starfsábyrgðartryggingar læknis.

Ágreiningur um bótaskyldu úr sjúklingatryggingu.

Gögn.

1. Málskot, móttakið 24.8.2010, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags 14.9.2010, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 18.11.2003 gekkst M undir aðgerð hjá læknum L á læknastofu hans vegna kviðslits í nára. Eftir aðgerðina hafði M mikla verki. Þeir lögudust eitthvað en áfram hafði M verki þegar þvagblaðra var full og þurfti hann að losa þvag nokkrum sinnum á nóttu. Af þessum sökum þurfti hann á verkjalyfjum að halda að staðaldri. Slæmar svefntruflanir þessu samfara juku á áhrif mígrenis sem M þjáðist af. Við eftirlit 26.11.2003 var aðgerðarsvæðið vel gróið, en bólgíð og aamt. Hann jafnaði sig vel af aðgerðinni, nema verkir héldu áfram svipað því sem verið hafði. Þann 23.11.2006 var M skoðaður af öðrum lækni vegna óþæginda við þvaglát, tíðra þvagláta og verkja þeirra sem fyrr greinir. Í kjölfarið var tekin tölvusneiðmynd af kvið M. Þar sáust kalkbreytingar í vinstra framhorni blöðrunnar. Var þá framkvæmd blöðruspeglun og kom í ljós einn saumur í blöðruveggnum vinstra megin. Saumurinn var fjarlægður. Eftir það lögudust verkirnir. Í greinargerð L vegna atviksins kemur fram að umræddur saumur eyðist ekki, enda sé honum ætlað að halda. Taldi L að saumur þessi hafi valdið þeim verkjum og óþægindum sem M þjáðist af og lýst er hér að framan.

Þann 12.10.2006 voru að beiðni L felldar niður hjá vátryggingafélaginu X bæði sjúklingatrygging samkvæmt lögum nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu sem hann L haft í gildi, svo og starfsábyrgðartrygging hans. Tílefni niðurfellingarinnar var að L hafði hætt rekstri læknastofu sinnar. Niðurfellingin var tilkynnt heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu með bréfi X, dags. 12.10.2006.

M hefur krafist bóta úr sjúklingatryggingunni, sem L hafði haft hjá X, svo og eftir atvikum úr starfsábyrgðartryggingunni. X hefur hafnað bótaskyldu úr báðum vátryggingunum, annars vegar með vísan til 2. gr. í vátryggingarskilmálum sjúklingatryggingarinnar og hins vegar með vísan til 2. gr. í skilmálum ábyrgðartryggingarinnar.

Álit.

L hafði í gildi sjúklingatryggingu hjá X vegna reksturs læknastofu sinnar frá ársbyrjun 2001 uns hún var felld niður að beiðni hans í október 2006. Samkvæmt gr. 2.1 í vátryggingarskilmálum sjúklingatryggingarinnar tekur hún til skaðabótakröfu gegn vátryggingartaka er til stofnast á vátryggingartímanum.

Í gr. gr. 2.2 segir að skaðabótakrafa telst hafa stofnast við það tímamark að hið fyrra af eftirfarandi tilvikum hefur borið að höndum:

- a. að þriðji maður gerir skriflega skaðabótakröfu á hendur vátryggingartaka eða
- b. að vátryggingartaka verður fyrst kunnugt um að þriðji maður hafi orðið fyrir tjóni sem kann að leiða til bóta úr vátryggingunni.

Þá segir í gr. 2.3 að vátryggingin taki ekki til tjóns vegna skaðabótakröfu, sem stofnast hefur gegn vátryggingartaka á vátryggingartímanum, hafi krafan ekki verið tilkynnt félaginu í síðasta lagi þremur mánuðum eftir lok vátryggingarinnar. Þótt tjón teljist hafa orðið á vátryggingartímanum

og það hafi verið tilkynnt félaginu innan þriggja mánaða eftir lok váttryggingarinnar, tekur váttryggingin ekki til slíks tjóns nema váttryggingartaki hafi mótttekið skriflega skaðabótakröfu skv. gr. 2.1.a, og tilkynni það félaginu í síðasta lagi innan fjögurra ára eftir lok váttryggingarinnar.

Samkvæmt 1. mgr. 4. gr. reglugerðar nr. 763/2000 um váttryggingu þeirra sem veita heilbrigðisþjónustu samkvæmt lögum nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu telst váttryggingartímabili ekki lokið fyrr en liðnar eru átta vikur frá því að váttryggingafélagið tilkynnti váttryggingartakanum og heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu sannanlega um váttryggingarslit, nema önnur fullnægjandi váttrygging hafi verið tekin. Eins og áður greinir var heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu tilkynnt um niðurfellingu sjúklingatryggingar L þann 12.10.2006. Því lauk váttryggingartímabilinu hjá X þann 7.12.2006. Ekki liggur fyrir að X hafi keypt sams konar váttryggingu hjá öðru váttryggingafélagi eftir að váttryggingin féll niður hjá X.

Að því er séð verður samkvæmt gögnum málsins var skaðabótakrafa ekki gerð af hálfu M á hendur L meðan á váttryggingartímanum stóð. Þá var X heldur ekki tilkynnt innan þriggja mánaða eftir að váttryggingartímabilinu lauk um að skaðabótakrafa kunni að hafa stofnast á tímabilinu, sbr. gr. 2.3 í váttryggingarskilmálunum. Krafa var fyrst gerð á hendur X á árinu 2010. Sjúklingatryggingin var þá löngu fallin niður og sömuleiðis frestir til að tilkynna um tjón sem leitt gætu til bóta úr váttryggingunni. Í lögum nr. 111/2000 eru ekki ákvæði um það að sjúklingatrygging skuli sérstaklega taka til tjónstílvika sem verða á váttryggingartímanum fremur en skaðabótakrafna sem stofnað er til á þeim tíma. Slík ákvæði er heldur ekki að finna í lögum um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Verður því ekki séð að ákvæði 2. gr. váttryggingarskilmálanna fari í bága við ákvæði téðra laga. Ákvæði ábyrgðartryggingarskilmála þess efnis að váttrygging taki til skaðabótakrafna sem stofnast á váttryggingartímanum á líkan hátt og greinir í 2. gr. skilmála fyrir sjúklingatryggingu hjá X, hafa rutt sér mikið til rúms á síðustu áratugum. Má segja að ákvæði af þessu tagi séu nær alls ráðandi í starfsábyrgðartryggingarskilmálum íslenskra váttryggingafélaga sem og í skilmálum fyrir ábyrgðartryggingar vegna skaðsemisábyrgðar. Þó kann svo að vera að álitamál sé hversu heppilegar reglur 2. gr. skilmálanna séu í váttryggingu eins og sjúklingatryggingu. Þrátt fyrir það eru ekki næg efni til að víkja fyrrgreindu skilmálaákvæði til hliðar á grundvelli 36. gr. laga um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga nr. 7/1936 með síðari breytingum. Þegar af þeim ástæðum sem hér að framan greinir á M ekki rétt til bóta úr sjúklingatryggingu þeirri sem L hafði á sínum tíma haft hjá X.

Í 2. gr. gr. váttryggingarskilmála starfsábyrgðartryggingar lækna, sem L hafði haft í gildi hjá X til 1. október 2006, eru sams konar ákvæði um það til hvaða skaðabótakrafna váttryggingin tekur og greinir í 2. gr. skilmálanna fyrir sjúklingatryggingu sem gerð hefur verið grein fyrir hér að framan. Með vísan til þess sem þar greinir verður heldur ekki séð að stofnast hafi skaðabótakrafa af hálfu M á váttryggingartímanum þannig að bótaskylda hafi stofnast úr ábyrgðartryggingunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr sjúklingatryggingu eða starfsábyrgðartryggingu lækna sem L hafði í gildi hjá X.

Reykjavík, 12. október 2010.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.